

ærede Medlem har ikke sagt, at man mere holdt sig til Formen i det juridiske Fakultet end til Tingene. Dette „mere“ eller „mindre“ er der ikke Tale om, naar man ser Tidenden efter. Nei, der er Tale om, at man kun holder sig til Formen og ikke til Tingene, og det gjør en Forskjel. Jeg føler ingen moralsk Trang til at paatale det ærede Medlems Udtalelser, men man maa dog have Ret til at argumentere imod dem. Det kan jo være en logisk Trang, og en saadan Trang maa det dog være tilstedeligt at give Udtryk i denne Forsamling. Naar det ærede Medlem har ment, at jeg ikke vil ende der, hvor jeg nu staar, da kan det jo være meget beklageligt, at det ærede Medlem har en saadan Mening; men det er Noget, som meget lidt influerer paa mit Standpunkt. Til det ærede Medlem fra Ringsted vil jeg sige, at jeg ikke har villet eller mig vitterligt har udtalt nogen moralsk Dom over hans Udtalelser her. Jeg har kun udtalt en logisk Dom. Jeg har villet paavise — og jeg tror, jeg har paavist — at han har udtalt, at det ærede Medlem fra Aarhus havde fuldstændig Ret, men saa derefter har godtgjort, at han havde fuldstændig Uret. Denne logiske Dom har jeg tilladt mig at udtale. Hans øvrige Bemærkninger skal jeg ikke her komme ind paa; de ere saa specielle, at de ikke egne sig til fortsat Drøftelse her. Men da han særlig omtalte Retshistorie, saa vil jeg dog fremhæve Et, nemlig dette, at ethvert retsvidenskabeligt Studium har 3 Hovedopgaver: 1) at paavise den Ret, som er; 2) at paavise, hvorledes den er bleven, som den er; og 3) at paavise, hvorledes Retten burde være; det er: Positiv Retsvidenskab, Retshistorie og Retsfilosofi. Det forekommer mig, at ethvert retsvidenskabeligt Studium nødvendigvis maa have alle tre Opgaver med.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Jeg skal ikke blande mig i den Diskussion, der nu har taget temmelig megen Tid op for Thinget, om det juridiske Fakultet, om det theologiske Fakultet, om fri Diskussion paa de religiøse Spørgsmaals Omraade her i vort Samfund o. s. v.; det her jeg mig ikke foranlediget til. Det forekommer mig nærmest at ligge temmelig langt borte fra det Lovforslag, her er til Forhandling. Derimod ser jeg mig foranlediget til at udtale nogle saa Ord imod, hvad der fremkom fra det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Falkenstjerne) om at lægge et Universitetovre i Sjælland. Jeg er meget langt fra at dele hans Mening om, at han der-

igjennem vilde samle Landet, jeg har snarere nogen Frygt for det Modsatte, men tillige maa jeg sige, at for et saa lille Land som vort, lille i Udstrækning som lille i Befolkning, kan jeg ikke tro, kan jeg slet ikke tænke mig, at det vil være muligt at have to virkelig fuldstændig videnskabelige Anstalter. Selv om de økonomiske Kræfter vel nok, naar det endelig skulde være, kunde slaa til, er jeg overbevist om, at de personlige Kræfter vilde komme til at mangle. Men endvidere maa jeg efter min bedste Overbevisning nedlægge en Indsigelse imod al Tale om Tilfidesættelse af den ene Provinds til Fordel for den anden, der er ikke nogen virkelig Sandhed i de Ord. Det kan gjerne være, at der paa mange Omraader findes en større Centralisation her i Landet, end det er nødvendigt, det er en Sag for sig. Rundt omkring i Landene strides man om, hvor meget man kan decentralisere, efter at Folkene jo i lange Tider have været vant til en vidt-dreven Centralisation, og hvorvidt man i den Henseende kan gaa, og et saadant Spørgsmaal kan ogsaa komme for her, men naar der reises den Slags Paastande, at man tilfidesætter den ene Provinds for den anden, fordi man i Landets Hovedstad samler, hvad der er nødvendigt for Udviklingen af Landets aandelige Kultur, og naar dette gjøres saa godt som muligt, saa vel hvad de økonomiske som de personlige Kræfter angaar, saa maa jeg nedlægge en Indsigelse derimod. Man har ingen Ret til her at komme paa en Provinds's Begne og tale om, at der er slet den Uret. Der er Ingen, der lider Uret. Alt, hvad der kan gjøres, for at ogsaa ude omkring i Provindserne den aandelige Kultur kan faae enkelte mindre Samlingspunkter, har saavel Regjeringen som Rigsdagen været villige til at gjøre, saavel overfor de Herrer i Sjælland som overfor de andre Provindsfer her i Landet, baade i Fyn og Lolland-Falster. Det har saavel Rigsdagen som Regjeringen altid været villige til, og der kan anføres flere Exempler derpaa saavel i den senere Tid som tidligere (Berg: Nei, nei!). Det kan ikke nytte, at det ærede Medlem siger Nei, thi Rintantslovens Bevillinger vise, at det er rigtig, vi have rundt omkring i Provindserne, ogsaa i den senere Tid givet ikke ganske saa Penge — og Regjeringen vil ganske sikkert med Fornøielse gaa videre til Oprettelse f. Ex. af Museer i forskellige Retninger, Kunstmuseer og historiske Museer. Saadanne mindre Samlingspunkter kunne have en Betydning, det er godt, at de komme, og man er just i de senere Aar gaaet betydelig videre, end man nogen Stinde tidligere har gjort. Ogsaa paa et andet Punkt har